

Krásný zámek

Literární příloha
neděle 3. 7.

Vímť já jeden krásný zámek
nedaleko Jičina
a v tom zámku je ovčáček,
má překrásného syna;
a v tom zámku jedna panna,
ta ovčáčka milovala,
psala jemu v tajnosti
srdce plné radosti.

Vstaň, ovčáčku, časně vzhůru,
nežli bude svítati,
pojedu do háječku,
můžem se tam vyspati,
pod dubem, zeleným hájem,
kde ptáčekové zpívají;
ty já ráda poslouchám,
jen když tě, ovčáčku, mám.

Ovčáček je sličný chlapec,
hezké holky miluje,
hezké panny jsou pro pány,
to že jsou k milování;
třeba byly hezké panny,
ovčáci je mají rádi,
ovčáčkovi bič a hůl,
krajíc chleba, vodu, sůl.

Ovčáček je švarný chlapec,
a má šaty zelený,
kalhoty pěkný zvířecí,
a boty viksované;
proto se tak pannám líbí,
že si tak po módě chodí,
to je krásný ovčáček,
toto bych si vzala hned.

Ovčáček je pastýř stáda,
pase krásné ovčičky,
toho mé srdce miluje,
on je pěkný, běloučký,
tváříčky má jako růže,
toho musím mít za muže;
ach, to je krásný pastýř,
každá holka ho chce mít.

Ovčáčku, požeň ovce
do zeleného háje,
tam se spolu posadíme,
kde nejlepší chládek je;

ptáčekové budou zpívat,
my se budem milovat,
a když se pomilujeme,
pak budem ovčičky pást.

Ovčák se milý táže:
Moje zlatá Františko,
jestli mě věrně miluješ,
máš upřímné srdečko?
Ach, můj zlatý ovčáčku,
tu ti dávám mou ručičku,
že žádného nemiluju,
jen tebe mám v srdečku.

Tu si věrnost slibovali,
Františka s svým ovčáčkem:
Žádný nás víc nerozvede,
My přece svoji budem.
A když si věrnost slíbili,
naštěstí nenadáli,
přišli na ně dva myslivci,
zabme ty milovníci.

Ti myslivci Františkovi,
vzali z klína Františku,
ovčáček stál omámený,
nemá víc svou Františku;
tu nevěděl, co má dělat,
začne se silně potýkat;
tak jest se silně potýkal,
až svou Františku dostal.

Tu Františka zůstala stát,
neví, co se s ní děje,
křičí: Můj ovčáčku, požeň,
ať z lesa utečeme;
a jak přiženeme domů,
půjdem k velebnému pánu
a dáme se spolu oddat,
bude hned konec všemu.

Všecky mládenci a panny,
z nás sobě příklad vemte,
jak jsme my se milovali,
tak i vy se milujte;
já jsem se silně potýkal,
život jsem nic nelitoval,
dívčinu jsem zas dostal,
myslivcům jsem se vysmál.

Já, ovčáček od Jičina,
tu písničku jsem složil,
a to z velké alterace,
po Františce jsem toužil;
ze všeho si nic nedělám,
jenom když mou Františku mám,
a tak s velkou radostí
tu písničku zavírám.

(kompletní znění, 1799)